

דעם רבינ'ס

איכס

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

דער ריינער קוואל

אונזער זיסער חלק

די וואך הייבט די תורה אן "אם בחקותי תלכו" אז מען וועט היטן די תורה וועט קומען גאר גוטע ברכות און מתנות אויף אידישע קינדער, אבער "ואם לא תשמעו - אויב מען וועט נישט צוהערן" וועט קומען חלילה פארקערט.

חז"ל זאגן אויפן פסוק "על מה אברה הארץ - פארוואס איז דאס בית המקדש חרוב געווארן?" מען איז געגאנגען פֿרעגן די קשיא פון אלע חכמים און נביאים ביז דער אויבערשטער אליין האט געענטפערט: "ויאמר ה' על אשר עזבם את תורתי - וייל די אידן האבן אפגעלאזט די תורה". חז"ל זאגן אז דאס מיינט אז זיי האבן נישט געזאגט 'ברכת התורה' פארן לערנען.

אלע וואונדערן זיך, די חכמים האבן דען נישט געוואוסט אז די אידן האבן פארלאזט די תורה און מצוות און עס קען וועגן דעם קומען א חורבן? משה רבינו האט דאך קלאר געזאגט "אם בחקותי תלכו.. ואם לא תשמעו".

נאר ווען דער אויבערשטער האט געפֿרעגט די חכמים: "פארוואס איז דאס לאנד חרוב געווארן?" האט ער מיט דעם קשיא געוואלט עס זאל ארויסקומען א טובה און א תכלית פון די קשיא. מיר זאלן ארויסנעמען גוטע עצות. "וויאזוי קען איך יעצט פאררעכטן אלע קלקולים וואס האט געברענגט דעם חורבן?" און די טיפע שאלה האבן די חכמים נישט געוואוסט צו ענטפערן. ווייל וואס איז שוין געשען איז

דאך שוין געשען? וואס א חילוק פארוואס און דורך וועם איז עס חרוב געווארן, ס'איז דאך שוין מער נישט דא? דער אויבערשטער האט אבער יא געוואלט מיר זאלן טיפער אריינטראכטן, מען זאל גוט פארשטיין וויאזוי מען קען ארויסקיין פון אלע שאדנס וואס האט געברענגט דעם חורבן, און טאקע נאר דער באשעפער האט געקענט דאס מגלה זיין ווייל ס'איז זייער זייער טיף אז מיר וואלטן נישט געקענט דאס אליין פארשטיין. ס'איז טאקע אמת אז די אידן האבן ליידער עובר געווען אויף

אויף זייט 3

צו זאנקן דעם באשעפער אויף די ביסעלע נקודות טובות וואס ער פארמאגט נאך, די ביסעלע תורה און דיבורים וואס ער רעדט נאך צום באשעפער.

יעדער פון אונז זאל זיך שטארקן מיט עפעס א קליין נקודה וואס ער קען. מיר זענען דאך ברסלבע חסידים וואס דער הייליגער רבי האט געוואלט מיר זאלן לעבן מיט א חשבון הנפש יעדן איינציגן טאג, לאמיר זיך מאכן א ישוב הדעת און נעמען אויף זיך א קבלה וואס קען אונז דערנענטערן צום אויבערשטן, אפילו עס קוקט אויס גאנץ קליין וועלן מיר זיין שטארק מיט דעם קבלה און מתפלל זיין אויף דעם.

און מיט דעם וואונדערליכן וועג פון זאנקן אויף די ביסעלע וועט מען קענען זיך צוריקקערן צום באשעפער, צו אונזער הייליג לאנד און צום בית המקדש וואס וועט במהרה געבויט ווערן אמן.

דעם שבת ענדיגט מען סדר ויקרא, אלע שרייען חזק חזק ונתחזקו מיט'ן כח פון רבי שמעון ווען מיר האלטן א שבת נאך ל"ג בעומר ווען מען האט קלאר געזען אז כלל ישראל איז זייער שטאלץ מיט זייערע צדיקים און האבן אמונת חכמים, ווי ר' נתן טייטש אויף רש"י שתינו עמלים בתורה ולדעת מדרש חכמים אז דאס מיינט 'אמונת חכמים'. איז נאך זיכער דא די השפעות, בפרט רבי שמעון וואס ער איז דאך א בחינה פון שבת, זיין כח און זיין צדקות זאל אונז ביישטיין צו ווערן געבענטשט מיט אלע ברכות און השפעות. אן עקסטרען מזל טוב וואונטשן מיר פאר אלע חאלאקע אינגלעך.

דער אויבערשטער און זייערע עלטערן זאלן שעפן אסאך אידיש נחת פון זיי.

(ע"פ לקוטי הלכות, הלכות פריקה וטעינה ד')

גרויסע עברות און געדינט עבודה זרה, אבער טיף טיף האט זייער הארץ נאך געברענגט צום אויבערשטן ווייל "גרויסע וואסערן און טייכן קענען נישט פארלעשן די ליבשאפט צווישן אידן מיטן אויבערשטן".

דערפאר וואלטן די אידן זיך געדארפט שטארקן צו לערנען כאטש אביסעלע הלכות אפילו איינס צוויי, יעדן טאג, אבער ליעדער האבן די אידן דאס אויף נישט געטון, "ולא שמעו בקולי" זיי האבן אויף נישט צוגעלייגט דאס אויער צו הערן דעם אויבערשטנס קול וואס שרייט אין הארץ פונעם איד יעדן טאג און יעדן צייט מען זאל תשובה טון. מען דארף צולייגן דאס הארץ צוהערן דאס קול, כאטש צו 'וועלן און בענקן' צו השם יתברך, ווייל אפילו די רצון איז גאר טייער ביים אויבערשטן.

זייער עיקר חסרון איז געווען אז "ולא הלכו בה - שלא ברכו בתורה תחלה". דער אמת איז אז די אידן זענען זיכער נישט אראפגעפאלן אין עבירות און אראפגעווארפן דער עול אויף איינמאל, זיי האבן זיכער נאכן חורבן נאך געלערנט אביסל, אבער זיי האבן זיך נישט געפרייט מיט די תורה צו זאנקן און לויבן שטענדיג השם יתברך אויף די געוואלדיגע חסדים אז ער האט אונז אויסדעררועלט פון אלע פעלקער און מיר האבן באקומען א באהאלטענע אוצר דאס איז די הייליגע תורה - אונזער לעבן, וואס דערפאר זאגן מיר די ברכת התורה זיך צו פרייען אויף אונזער זיסער חלק און גורל וואס מיר האבן געווינען.

דערפאר דארף מיר היינט וויסן צו זיין זייער נזהר מיט ברכת התורה, אפילו אויב א איד איז זייער שטארק דערווייטערט געווארן דארף ער נאכאלץ זיין געוואוינט

הפצה קולבארי

שְׁלוֹם עֲלֵיכֶם, בֵּיטֵע זִיך פֿאַרשטעלן פֿאַר דעם רבֿי'נס לִיכט ליינערס.

איך הייס נחמן ש. צען יאר אלט, איך וואוין אין צפת, דארט האט מיין טאטע זוכה געווען צו עפענען א הפצה שטיבל צו פארשפרייטן די הייליגע ספרים פון רבי'ן זיינע תלמידים.

ווען און וויאזוי האט דיין טאטע אנגעהויבן מיט די הפצה ווינקל?

ער האט געעפנט די הפצה שטיבל ווינטער (תש"פ) בשעת די קארנאע האט געבוידשעוועט. דעמאלט האט ער געזען אז עס פעלט זייער שטארק אויס, וויבאלד דארט אין שול האבן זיך געדרייט גאר אסאך אידן טעגליך, מען האט גענוצט סיי די שטיבלעך און סיי די מקוה, איז עס געווען גאר א וויכטיגע זאך אריינצובלאזן חיות אין אידן, בפרט ווען אין גליל איז נישט געווען אזא שטארקע הפצה ווי עס איז היינט ב"ה פארהאן.

וואס איז פונקט דיין טאטע'ס הפצה אויפגאבע?

בעצם איז זיין ארבעט פונקט ווי א געווענליכע געשעפט (דער חילוק איז נאר אז עס מאכט נישט קיין געלט... און עס איז אן עבודת הקודש) ער דארף באשטעלן די ספרים, אפנעמען ספרים, טראגן ברענגען, סערווירן די קליענטן וועלכע קויפן ספרים, מאכן זיכער אז עס

פעלן נישט קיין ספרים. אזוי אויך איז ער בקשר מיט גאר אסאך מפיצים איבערן גאנצן לאנד, וועלכע העלפן זיך זייער איינער דעם צווייטן.

וועלכע ספרים גייט אסאך?

איך וועל זאגן וואס די קינדער קויפן. עס גייט זייער גוט די קארטלעך פון ספר המדות, ספר המדות מיט בילדער. יא, קינדער קויפן חק ברסלב, אוצרות הנחל, אפילו לקוטי מוהר"ן המחלק גייט זייער גוט פאר קינדער, עס זענען אויך דא קינדער וואס קויפן לקוטי הלכות! אין די היימישע חדרים אין צפת לערנען ברסלב'ע קינדער זיי קומען גאר אסאך קויפן.

עס זענען אויך דא אסאך מאל ווען אידן קומען קויפן מתנות פאר בר-מצוה בחורים, קויפט מען זיי אדער א משיבת נפש, אמאל קען מען זיי קויפן א ביכל ווי שלחבת בפפור א.ד.ג.

הכּפּצה קוּלּפּאָר

מײן טאַטע האט געשוויגן און נישט געענטפּערט, וויסנדיג ביי זיך אז נישט נאר קיין דירה קען ער נישט קויפּן מיט די געלט נאר ער דארף נאך אסאך סייעטא דשמא ער זאל נישט אריינפאלן אין חובות, נאך וואס ער לייגט ארויף גאר אַ קליינע פּראצענט אויף די ספרים עס זאל אביסל דעקן די בענזין פאר די אויטא...

שױן, מײן טאַטע גרייט זיך אַרויסצוגיין פון הַפּצה ווינקל, ווען עס קומט אים אנטקעגן א פרייער מענטש, פון די קאמפאני פון ברינקס!!! ער האלט

זיין האנט אויפן ביקס און פּרעגט אויף זיין שפּראך: "וואו איז משה פון די הַפּצה?" מיינענדיג מײן טאַטן. ענטפּערט מײן טאַטע: "דאס בין איך! מיט וואס קען איך אייך העלפּן?"

"מײן חבּר פון כּפּר ורדים האט מיר געשיקט צו דיר צו קויפּן עפּעס א ספר פאר אים."

אַקעי נישט קיין פּראבלעם, מײן טאַטע גיבט אים דעם ספר און פּרעגט אים: "וואס איז מיט דיר?"

"איך דארף נישט! ס'איז גוט אזוי!" ענטפּערט דער מאן פון ברינקס.

אַבער מײן טאַטע לאזט נישט נאך און זאגט אים: "דו וויסט אז פונקט ווי דער גוף קען נוצן טעראפי קען

עס קומען נאר ברסלב'ע אידן קויפן?

גראדע קומען גאר אסאך סתם חסיד'ישע אידן, סיי קענען קויפן אזעלכע ספרים ווי: פתבי רבינו, פתבי רבי נתן, לקוטי מוהר"ן, דער עיקר מאכן זיי זיכער עס זאל נישט אויסזען ווי א מאדנע ספר, נאר מיט א שיינע דעקל. עס זענען היינט פארהאן ב"ה גאר שיינע ספרים וואס קוקן אויס ווי די געווענליכע חסיד'ישע ספרים.

וועלכע צייט פון יאר איז די מערסטע פארנומען?

ר' נתנ'ס יארצייט גייט די מערסטע. עס איז דא דעמאלט א גרויסע אויספארקויף (יריד) און מען קומט פון גאנץ צפון ארץ ישראל, איינמאל איז אפילו געקומען א איד פון נתיבות!! וועלכע געפינט זיך דרום פון ארץ ישראל.

דעמאלט מאכט מען ביליגע פרייזן, סיי פאר שולן און פאר פרויואטע מענטשן, אזוי אז עס לוינט זיך א נסיעה פון גאר ווייט.

קענסט דערציילן עפעס אינטערעסאנטע געשעענישן ארום די הַפּצה?

יא, לעצטנס טאקע ביים ר' נתנ'ס יארצייט, נאך א פילע טאג פון סערווירן די מאסן וועלכע האבן איינגעקויפט ספרים, זענען צוגעקומען עטליכע חברים (?) פון מײן טאַטן און גע'חזקט אביסל אז ער דארף ברענגען א ברינקס טראק [א געפאזערטע טענדער וועלכע פירט געלט צו בענק] זאל אהיימטראגן די פילע זעק מיט געלט וואס ער האט פלומרשט פארדינען פינעם יריד!

באצייטנס!

די וואך שבת האב איך זוכה געווען ב"ה נאך א לאנגע האראוואנע צו ענדיגן גאנץ ששה סדרי משנה און געמאכט א סיום, קען זיין איך וועל באקומען א שיינע לקוטי תפלות לילדים מיט בילדער. חוץ פון דעם שפיר איך גארנישט אנדערש פון אנדערע קינדער, ווייל די ספרים ליגן נישט בכלל אין אונזער הויז, אלעס איז נאר אין הפצה שטיבל.

נאך עפעס אן אינטערעסאנטע זאך ארום די הפצה שטיבל?

די אינטערעסאנטע זאך איז אז דעם רבי'נס ליכט זאל מאכן מיט מיר אן אינטערוויא...

נאכדעם איז דא פארשידענע אידן בעלי תשובה וועלכע קומען כסדר און ברענגען זייערע חברים צו קויפן ספרים. אזוי אויך איז איינמאל געקומען א חסידישער אינגערמאן און אריינגערוימט מיין טאטן אין אויער אז ער איז אן אייניקל פון א ברוסל'ער חסיד, פארשטייט זיך אז מיין טאטע האט אים זאפארט געגעבן אן אויסוואל פון ספרים, זייט דעמאלט קומט ער כסדר קויפן פרישע ספרים.

נאך אן אינטערעסאנטע זאך, אז די הפצה שטיבל האט נישט קיין ספעציעלע שעות, נאר אויפן וואנט שטייט עטליכע נומערן פון די חברים וועלכע זענען געשטעלט צו העלפן מיט די הפצה, די אלע האבן שליסלעך צו קענען סערווירן די טייערע אידן כמעט רוב שעה'ן פון טאג.

א גרויסן דאנק פארן אוועקגעבן פון דיין צייט צו מיטטיילן די שיינע פעלות וואס טוען זיך אפ אין עיר הקודש צפת תבנה ותכונן (ת"ו).

דיין נשמה אויך נוצן גוטע טעראפי, קויף איינע פון די ספרים, דאס איז גוטע טעראפי!!

"שוין, פון אזויפיל טויזנטער ספרים וועלכע איז גוט פאר מיר?" פּרעגט דער ברינקס מאן.

"משיבת נפש, איז זייער געאייגנט" ענטפערט מיין פאטער.

געשלאסן געשעפט, דער פרייער איז איז אהיימגעפארן מיטן משיבת אין ברינקס טראק, (זעט אויס מען האט טאקע געדארפט א ברינקס זאל אהיימגעמען די טייערע סחורה...)

נאך עטליכע חדשים קומט צו גיין א איד מיט א קאפל וואס טראגט אויף זיך אן איידעלע אידישע צורה און וויל קויפן עטליכע ספרים, מיין טאטע כאפט א שמועס מיט אים און נאך עטליכע ווערטער אויסטויש, דערקענט ער אים אלס דער ברינקס דרייווער וואס האט געקויפט דעם הייליגן ספר משיבת נפש נישט לאנג צוריק!!!

יא, וואס איין בלעטל פון הייליגן רבי'ן קען מאכן מיט א פרייער איד, א חלוני, אים איבערדרייען צום טוב גמור.

דו אלס קינד פון מפיץ, פארדינסטו עפעס דערפון מער אנדערע קינדער?

פארדינען מער פון אנדערע קינדער גראדע נישט (ברחמינות זיכער יא...) איך באקום נישט קיין ספרים פון מיין טאטן אומזינסט. לעצטנס האט מיין טאטע מיר געגעבן א מתנה א שיינע לעדערנע שמות הצדיקים אבער נאך נאכדעם וואס איך באצאלט א שיינע פרייז דערפאר! דרייסיג טעג גיין שלאפן

א פשוטער איד פראוועט מיסים ביים גלעזל קאווע

דער סעקרעטאר האט נישט לאנג געווארט, גלייך
האט ער מודיע געווען פאר די אידן "אזא מין גזרה איז
ארויסגעקומען, קומטס בעטן! קומטס בעטן און שתדלען
פאר אייערע ברידער!"

דער ראש הקהל איז אריינגעקומען צום חתם סופר, און
בעט דעם רבי'ן: "רבי, איד דארפט גיין מיט אונז! איד
דארפט זיין דער ראש המדברים, אז דער מיניסטער וועט
זען אז א רב איז געקומען וועט ער אייך נושא פנים זיין!"

זאגט דער חתם סופר: "ניין, איך וועל נישט גיין!"

"ווער דען זאל גיין?" פֿרעגט דער ראש הקהל מיט זארג:

"גייט אריין אין שול אריין. נאך מעריב, ווען דער גרויסער
צבור - די מענטשן גייען ארויס פון שול, זאלט איר
געמען דעם 'איש פשוט' וואס ער איז מער המימות'דיג פון
אלעמען, ער זאל זיין דער ראש המדברים!" אזוי זאגט זיי
דער חתם סופר.

דער ראש הקהל מיט זיינע באגלייטער קוקן אים אן מיט
וואונדער! אבער אז דער חתם סופר זאגט, קען מען נישט
זיך נישט טענהן און איבערפֿרעגן.

נאך מעריב, גייט דער ראש הקהל ארויס פון שול.
איז געווען דארט א איד, וואס מען האט אים גערופן
"דער שלחן ערוך", ער האט געהייסן 'אברהם', פארוואס
האט מען אים גערופן 'דער שלחן ערוך'? ווייל ער האט
שטענדיג געהאלטן מיט זיך דעם שלחן ערוך! ווען ער
איז געגאנגען אין גאס, עפעס א שאלה איז אים שווער
געווארן, האט ער שוין אפֿידגענומען דעם שלחן ערוך
און זיך געפֿרעגט מעג מען? מען טאר נישט?! מען טאר
נישט! מען מעג! דעריבער האט מען אים א נאמען געגעבן
'דער שלחן ערוך'!

איז ער ארויסגעגאנגען פון שול, ער איז דאך דער
גרעסטער תמים, איז דען פארהאן א גרעסערע פֿשיטות!
ווי אזא סאָרט איד? אז ער גייט נאר מיט'ן שלחן ערוך!

אוי וויי, טראַכט דער ראש הקהל צו זיך... אז דער איד
וועט גיין צום מיניסטער, און וועט עפענען דעם שלחן

אין די צייטן פון חתם סופר, אין פֿרעשבורג, איז געווען
א מיניסטער, א גרויסער שונא ישראלי. איין טאג איז אים
איינגעפאלן א געדאנק אז מען דארף ארויפלייגן אויף די
אידן גאר גרויסע שטייערן - מס. דער מיניסטער איז
געווען באקאנט מיט זיינע רשעות ער האט געקענט
אנטון גרויסע צרות אנדעם וואס ער זאל פון פֿריער מודיע
פאר די אידן אז ער פֿלאגט ארויסצוגעבן א פֿרישע גזרה.

ער האט זיך טאקע געגרייט צו ארויפלייגן דעם שטייער,
און אפֿגעדרעט מיט זיינע יועצים און אויבער יועצים
אז די אידן זאלן בשום אופן נישט קענען קומען בעטן
אפֿצושלאגן די גזרה אזוי וועלן זיי נישט קענען זוכן עצות,
וועט ער זיי פֿריי קענען מעניש זיין און אנטון ביטערע
צרות!

דער מיניסטער האט געהאט א סעקרעטאר - א מזכיר,
א פֿייער מענטש, כאטש ער איז געווען א גוי, האט ער
געזאגט פארן מיניסטער: אזא מין שטייער לייגסטו ארויף
אויף זיי? טו זיי כאטש מודיע זיין א צייט פֿריער, זאלן זיי
כאטשיג קענען זוכן עצות, און זיך קומען בעטן ביי דיר,
דו וועסט טאקע נישט צוהערן זייער געבעט, אבער גיב זיי
כאטש דעם געפיל, זיי זאלן קענען זיך בעטן!

איז געבליבן באשטימט אז דער מיניסטער וועט גיבן פאר
די אידן א צייט ווען מען קען זיך טרעפן מיט אים, אבער
נאר צו יוצא זיין! דאס פֿלאן וואו עס וועט פֿארקומען
די אסיפה וועט נישט זיין ביי זיין ארבעט, נאר מען זאל
קומען צום מיניסטער אין שטוב אריין, לאמיר זאגן האלב
גיין אינדערפֿרי, און א האלבע שעה דערויף, ניין אזוינער
איז ער שוין ביי די ארבעט. אזוי וועט עס זיין א שנעלע
זאך - קוים א האלבע שעה, וועט עס זיין שנעל און גיך,
און פֿארטיג!

ערוד, און זיך נעמען קוקן צו מעג מען יא רעדן, צו מען זאל נישט רעדן, ווער ווייסט וואס דארט וועט פארקומען? דער מיניסטער וועט דאך ווערן אין כעס! אזא איינעם קלויבט איר אויס פאר מיר!

פארפאלן! עס וועט מיר גארנישט העלפן זאגט דער ראש הקהל, "דער פשוטער איד וועט זיין דער ראש המדבר!" אזוי האט דער חתם סופר געזאגט. מען גייט צום מיניסטער, ער איז דער 'ראש המדבר', קען מען אן אים גארנישט טון!

די חבר'א זענען געקומען צום מיניסטער אין שטוב, מען האט מוזיע געווען אז די משלחת זענען דא! נו, מען קומט אריין, דער מיניסטער האט זיך אויפגעהויבן, זיך אפגעוואשן, אריינגעקומען און זיך אוועקגעזעצט. די באדינער ברענגען אריין קאווע, מען איז יעדעס איינעם מכבד מיט א קאווע.

דא איז אפיר געקומען א שטיקל פלאנטער. אין קאווע איז דאך דא מילך, וויאזוי מעג מען דאס טרינקען? דער פשוטער איד נעמט דעם שלחן ערוך - און רופט אויס: "חלב עכ"ם, מען טאר דאס נישט טרונקען!"

די משלחת קאכן זיך, "געוואלד און געשרינג, דאס מיינט זען חלב עכ"ם? די קו געפינט זיך דאך דא ביים מיניסטער! און אזוי שארף דארף מען זיין? מיר ווילן דאך אים עפעס בעטן א זאך! צו מבטל זיין די גזרה און מען איז אונז מכבד מיט א קאווע, 'טרינקט ער נישט'!

רופט זיך אן דער מיניסטער; 'וויין ווייס איך שוין אז איר ווילט נישט טרינקען אונזער וויין! 'מילך' ווילט איר אויך נישט? דאס האב איך שוין נישט געוואוסט! קומט איר אונז בעטן מיר זאלן אייך טון א זאך, אז אפילו אונזערע מילך ווילט איר אויך נישט טרינקען? דער מיניסטער האט געשטורעמט פון כעס און געווארן זייער אויפגעברויזט אויף דעם איד, ער וואלט אים צוריסן אויף שטיקער!

אוי וויי, וואס וועט דא זיין!...

רופט זיך אן דער מיניסטער: "נו, אבער איך מעג דאך יא טרונקען די מילך, די קאווע!" ער נעמט טאקע זיך טרונקען די קאווע, און עס ווערט אים נישט גוט!! רופט

ער זאפארט אריין דעם קאכער, און פֿרענט אים מיט צאָרן אין די אויגן: "וואס איז דאס?"

זאגט אים דער קאכער: "היינטיגער טאג האט די קו געבוידן א 'קאלב', און אזא טאג טויג נישט די מילך, האט ער גענומען מילך פון א חזיר!"

דער מיניסטער איז געבליבן שטיין צוקאכט, און וועגט זיך צום דעם פשוט'ן איד: "אה, האסטו פונקט צוגעטראפן, און נישט געוואלט טרינקען פון די מילך, אין דעם טאג וואס מען האט אריינגעלייגט 'חזיר מילך' האט איר די מילך נישט געוואלט טרונקען!"

ער איז זייער שטארק נתפעל געווארן פון דעם נס, האט ער זיך אנגערופן, "איך בין אייך מוחל די שטייער! נאך איידער איר האט עפעס געבעטן פון מיר האט איר פונקט צוגעטראפן אז די מילך איז גאר חזיר!" איצטער האב איך געזען אז אייער גאט פירט דא עפעס א זאך! אז מילך איז אויך א זאך!

עס איז געווארן א שמחה רבה אין די לופטן! מען גייט צום חתם סופר, און מען דערציילט אים מיט א שמחה רבה פונעם גרויסן נס. רופט זיך אן דער ראש הקהל, 'רבי, אבער שענער וואלט געווען ווען דער נס וואלט געשען דורך אייך, דער רבי אליין זאל ווען קומען! זאגט דער חתם סופר; "ניין, אז איך גיי - וואלט איך יא געהייסן טרונקען די קאווע, אויף אזא מצב פון פקוח נפש!"

"קיינ נסים וואלגען זיך נישט, גאר דורך אזא 'איש פשוט' האט מען אויבן געטון דעם נס!" האט דער חתם סופר געזאגט: "נסים אויבן וואלגען זיך נישט, נישט אזוי גיך טוט מען אויבן א נס, דורך אזא תמימות'דיגן אידן האט דער אויבערשטער געטוהן דעם נס!"

גאר דאס איז געווען דער כח פונעם חתם סופר, אז ער האט געוואוסט צו אויסקלויבן דעם אידן - וואו איז דא א גרעסער תמים ווי ער איז? ער רירט זיך נישט אנעם שלחן ערוך!

די מעשה האט הרב החסיד ר' לוי יצחק בענדער ז"ע געהערט פון איינעם וואס ער האט עס געהערט פונעם "חתם סופר'ס א תלמיד".

סיפורי מעשיות מעשה יא' - דעד בן-המלך און דעד בן-השפחה שנתחלפו 2

"און אויב ביזטו אנדערש [באַמַת] נישט 'מיין קינד', גאר ביזט צום 'אַמַת' דער 'בן־מלך' - איז זיך [זיכער] נאך מער 'רחמנות' אויף דיר - ווארן 'דער' (דהיינו: דער וואס ער האט אפגענומען די 'מלוכה'), וויל זיך דיר גאר אויסרייסן חס־שלום - איבערדעם [צוליב דעם] מוזטו עוקר זיין (דהיינו: אנטלויפן) פון דאנעט!"

האט עס אים זייער געארט - און ס'איז אים זייער שלעכט געווען די [דאזיגע] זאך. גאר [וואס קען ער טוהן אז] דער [נעצטיגער] 'מלך' [וואס איז באַמַת דער 'בן־השפחה'] - דערלאנגט [אים] אלץ דערוויל אלעמאל 'שפיצלעך' - איינס נאך עס [דאס] אנדערע!"

האט זיך [דערפער] דער 'וזהו' מיישב געווען (דהיינו: דער 'אַמַת'ער בן־מלך', וואס ער איז פארביטן געווארן): "[אז] ער מוז אנטלויפן!" האט אים דער 'פאטער' געגעבן 'אסאך געלט' - און ער איז זיך אַוועק!

האט עס אים זייער פארדראסן [פארן 'אַמַת'ער בן־מלך]: "וואס [פארוואס] ער איז פארטריבן געווארן פון זיין 'מדינה' אוימוסט?" ווארן ער האט זיך ארומגעקוקט: "פארנוואס קומט [זיך] מיר דאס, אז איך זאל פארטריבן ווערן?"! "[אויב] בין איך אנדערש [באַמַת] דער 'בן־מלך' - קומט מיר בןודאי נישט דאס, אז איך זאל פארטריבן ווערן?" "און אפילו אז איך בין נישט דער 'בן־מלך' - קומט מיר אויך נישט דאס, אז איך זאל זיין א 'בזרח' (דהיינו: א 'אנטלאפענער') אוימוסט - ווארן וואס האב איך געזינדיגט? וואס בין איך דא שולדיג?"!

האט עס אים זייער פארדראסן! - און מחמת [צוליב] דעם, האט ער זיך גענומען צום 'טרונק' - און איז געגאנגען ל'בית־הזנות' (דהיינו: אין די 'שטיבער' וואו 'הורן' [זונות] זיךן)!

און ער האט געוואלט דערמיט, זיך פארברענגען זייער יאהרן - [אז] ער זאל 'שיכור'ן, און זאל נאכגיין נאך וואס זיין 'הארץ' גלוסט - ווייל ער איז פארטריבן

און פל־זמן דער 'מלך' אליין האט נאך געלעבט - האט ער נאך פארט אזוי א [אזא] 'ממשלה' נישט געהאט. פונדעסטוועגן פארט, פלעגט ער אים טאן 'שפיצלעך'! דערנאך איז דער 'מלך' אלט געווארן, און איז געשטארבן! האט 'ער' אפגענומען די 'מלוכה' [דער 'בן־השפחה', דהיינו: דער 'פאלטשער בן־מלך']!

האט ער דעמאלט נאך מער שלעכטס געטאן, צו יענעם 'וזהו' 'פאטער' (דהיינו: צו דעם 'פאטער' פון דעם 'בן־השפחה' - וואס צום 'אַמַת', איז ער געווען דער 'בן־המלך' - און דער 'פאטער', איז טאקע געווען זיין [אייגענער] 'פאטער' פון דעם וואס ער האט אפגענומען די 'מלוכה' - ווארן זיי זענען זיך פארביטן געווארן, כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]).

און ער האט געטאן אים שלעכטס 'פארשטעלט' מיט א 'חכמה'. [אויף א וועג אז] מען זאל נישט וויסן אז ס'איז פון אים - ווארן ס'איז נישט שיין פאר לייט [מענטשן]. און [ער] האט אים דערלאנגט אלעמאל 'שפיצלעך' - איינס נאך עס [דאס] אנדערע!

האט פארשטאנען דער דאזיגער [דער 'טאטע' פונעם 'בן־השפחה', דהיינו: פונעם 'אַמַת'ער בן־מלך]: "אז ער טוט אים 'שפיצלעך' - מחמת [צוליב] דער [דאזיגער] זאך!" - (דהיינו: ווייל די וועלט שמועסט: "אז די 'קינדער' זענען פארביטן געווארן").

האט ער זיך אנגערופן, און האט געזאגט צום 'וזהו' (דהיינו: דער 'עבד', דער 'מאן' פון דער 'שפחה' - וואס אים האט מען עס אלץ דערלאנגט 'שפיצלעך', כדי ער זאל פארטרייבן זיין 'וזהו' - ווייל מען זאגט אז די 'קינדער' זענען פארביטן געווארן, כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]), און האט אים דערציילט די 'גאנצע מעשה' - און האט צו אים געזאגט: "איך האב גרויס 'רחמנות' אויף דיר!"

ווארן ממה־נפשד: "[אויב] ביזטו אנדערש [באַמַת] 'מיין קינד' - האב איך זיך בןודאי גרויס 'רחמנות' אויף דיר".

געווארן אומזיסט!

און דער 'מלך' (דהיינו: דער 'פאלטשער בן-מלך', דער 'פארביטענער' - וואס ער איז געווארן 'מלך') - האט אפגענומען די 'מלוכה' שטארק! און אז ער האט עפעס געהערט, אז מענטשן מומלען [מורמלען] און שמועסן עפעס דערפון (דהיינו: אז זיי זענען פארביטן געווארן, כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]) - האט ער זיי 'מעניש' געווען (כלומר: געשטראפט און געפייניגט). און האט זיך אין זיי 'נוקם' געווען און ער האט געקעניגט, בתוקף ועוז!

ויהי היום - איז דער 'מלך' געפארן מיט זיינע 'שרים' - 'נאוולאווייע' (דהיינו: כאפן חיות).

און זיי זענען געקומען צו א 'שיין ארט' - און א 'טייכל וואסער' איז געווען פאר דעם ארט, האבן זיי זיך געשטעלט [אפגעשטעלט] דארט, אפרוען זיך - און האבן זיך געוואלט דארט 'שפאצירן'. האט זיך דער 'מלך' אביסל צוגעלייגט [שלאפן].

איז אים געקומען אויף אינזין [אויפן געדאנק]: "די 'מעשה' וואס ער האט געטאן - וואס ער האט פארטריבן דעם 'דאזיגן' אומזיסט!"

ווארן ממה-נפשה: "אויב" איז ער אנדערש [באמת] דער 'בן-מלך' - [איז] לא-די [נישט נאר] וואס ער איז פארביטן געווארן - פארנוואס זאל ער נאך פארטריבן ווערן אומזיסט? און אז ער איז נישט דער 'בן-מלך' - קומט אים אויך נישט, אז מען זאל אים פארטריבן - ווארן וואס האט ער געזינדיגט? האט דער 'מלך' זיך פארטראכט אין דער [דאזיגער] זאך - און האט 'חרטה' געהאט אויף דער 'עבירה, און אויף דער גרויסער 'עוולה' - וואס ער האט דא געטאן, און דער 'מלך' האט זיך נישט געקענט קיין 'עצה' געבן: "וואס ער זאל דא טהוה!"

און 'שמועסן' - קען מען אזוי א [אזא] זאך נישט, מיט קיין שום מענטשן, [אז] מען זאל מיט אים א 'עצה' האלטן - (ווארן מען שעמט זיך בודאי, אזוינס צו שמועסן מיט לייט [מענטשן]).

איז דער 'מלך' זייער פארזארגט געווארן, אין גרויס 'דאגה'!

האט ער געהייסן די 'שרים': "אז מען זאל זיך אומקערן - ווארן ווייל [וויבאלד] ס'איז אויף אים געפאלן 'דאגה', באדארף מען זיך שוין נישט שפאצירן" האבן זיי זיך אומגעקערט אהיים!

ווי דער 'מלך' איז געקומען אהיים - האט ער בודאי געהאט כמה זאכן און אינטרעסן - האט ער זיך געפארעט אין זיינע אינטרעסן - איז אים די [דאזיגע] זאך, אויס אינזין ארויס [ארויס פון געדאנק] (דהיינו: די 'דאגה' און די 'חרטה' וואס ער האט געהאט, אויף דעם וואס ער האט געגעם פארטריבן אומזיסט).

און דער וואס ער איז פארטריבן געווארן (דהיינו: דער 'אמת' ער בן-מלך') - און ער האט געטאן [אפגעטאן] וואס ער האט געטאן [אפגעטאן]. און ער האט אויסגעבראכט [פארפאטשקעט] זיין 'געלט' - אמאל איז ער אליין ארויסגעגאנגען זיך 'שפאצירן' - און ער האט זיך צוגעלייגט [שלאפן] - איז אים געקומען אויף אינזין [אויפן געדאנק]: "וואס מיט אים האט זיך איבערגעטאן [אפגעטוהן]" און האט אנגעהויבן צו טראכטן: "וואס האט עס גאט [מיט] מיר געטאן!?" "אויב" בין איך אנדערש [באמת] דער 'בן-מלך' - קומט מיר בודאי נישט דאס!"

"און אז איך בין נישט דער 'בן-מלך' - קומט מיר אויך נישט דאס דאזיגע, אז איך זאל זיין א 'בורח', און א 'פארטריבענער'!"

דערנאך האט ער זיך מיישב געווען אין דער 'דעה' [געדאנק]: "אדרכא - אז ס'איז יא אזוי - אז השם-יתברך' קען יא אזוינס טאן, אז מ'זאל פארבייטן א 'בן-מלך', און ס'זאל אויף אים אזוינס איבערגיין - קער איך זע מיד יא אזוי צו פירן [פאסט דאס זיך אזוי אויפצופירן]? - איז זע רעכט [ריכטיג] וואס איך האב געטאן? - שטייט עס מיר אן, אז איך זאל מיד אזוי פירן [אויפפירן] אזוי-ווי איך האב געטאן?"!

און ער האט אנגעהויבן גרויס 'צער' צו האבן, און

און די 'גוטע קליידער' וואס ער האט געהאט - האט ער אויף געלאזט [איבערגעלאזט]. אויף דער 'סאטנאציע' [אכסניא]!

און ער האט זיך גענומען א 'פראקטע [פשוטע] מלבוש' ווי [אזוי-ווי] סוחרים, דהיינו: א 'אפינטשע' - און איז געפארן אויף דעם 'יריד'! - און איז אהינגעקומען און ער איז אויפגעשטאנען גאנץ פרי - און איז געגאנגען אויף דעם 'יריד'!

האט אים באגעגנט א 'סוחר', און האט צו אים געזאגט: "וילסטו עפעס פארדינען?! - האט ער אים געענטפערט: "אי! האט ער [דער 'סוחר'] אים געזאגט: "איך באדארף דא, צו טרייבן [פירן] 'ב'המות' - וועסטו זיך פארדינגען ביי מיר?"!

און ער האט נישט צייט געהאט זיך מיישב צו זיין, מחמת [צוליב] דעם 'הלום' הנ"ל [וואס אויבנדערמאנט] - [ווארן דער 'הלום' איז זיך געווען: "אז דאס 'ערשטע פארדינסט', מוז ער אָננעמען" וכו', פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט] - [במילא] האט ער תיכף געענטפערט: "אי!"

און דער 'סוחר' האט אים תיכף געדינגען - און האט תיכף אנגעהויבן אויף אים צו שאפן [זיך באדינען מיט אים, און הייסן טוען זאכן]. אזוי-ווי א 'האר' אויף זיינע 'משרתיים'! און ער האט זיך אנגעהויבן ארומצוקוקן: "וואס ער האט דא געטאן?! - ווארן צו אים קומט ב'וודאי נישט אזוי א [אזא] דינסט - ווארן ער איז זיך א איידעלער מענטש - און היינט וועט ער מוזן טרייבן [פירן] 'ב'המות' - און ער וועט מוזן גיין צופוס ביי די 'ב'המות'!

נאר מ'קען שוין קיין 'חרטה' נישט האבן! - און דער 'סוחר' שאפט אויף אים, אזוי-ווי א 'האר'! האט ער געפרעגט דעם 'סוחר': "ווי [וויאזוי] וועל איך אליין גיין מיט די 'ב'המות'?! האט ער אים געענטפערט: "איך האב נאך 'האדאייעס' [פאקטיכער] וואס זיי טרייבן [פירן] מיינע 'ב'המות' - וועסטו מיט זיי אינאיינעם גיין!" און ער האט אים אָפּגעגעבן צו דער 'האנט', עטליכע 'ב'המות', וואס ער זאל זיי טרייבן, האט ער די 'ב'המות' געפירט, אים [ארויס פון] דער 'שטאט' ארויס!

זייער 'חרטה' צו האבן - אויף די 'מעשים-רעים' וואס ער האט געטאן! דערנאך האט ער זיך אומגעקערט אהיים, דארט וואו ער איז געווען - און ער האט זיך ווייטער גענומען צום 'טרונק'!

נאר מחמת [ווייל] ער האט שוין אנגעהויבן 'חרטה' צו האבן - פלעגט אים מבלבל צו זיין, די 'מחשבות' פון 'חרטה' און 'תשובה', וואס ס'איז אים געקומען אויף אינזיין [אויפן געדאנק] אלעמאל!

אמאל האט ער זיך צוגעלייגט [שלאפן] - האט זיך אים געחלומ'ט: "פאָשר [אז] אין 'דעם' און אין 'דעם' אָרט - איז [פארהאן א] 'יריד' אין 'דעם' און 'דעם' טאג - כּכן [דעריבער] זאל ער אהינגיין - און וואס ס'וועט זיך אים טרעפן צום ערשטן עפעס א 'פארדינסט' - זאל ער עס תיכף טאן - כאטשע ס'וועט נישט זיין וועדליג [לויט] זיין 'כבוד'!"

[אזוי האט זיך אים געחלומ'ט]! און ער האט זיך אויפגעכאפט! און דער 'הלום' איז אים אריין זייער, אין דער 'מחשבה' אריין - ווארן אמאל איז פארהאנדן, אז די זאך גייט תיכף ארויס פון דער 'מחשבה' - נאר דער [דאזיגער] 'הלום', איז אים זייער אריין אין דער 'מחשבה'. ושמיר [אבער] פונדעסטוועגן פארט - איז ביי אים שווער געווען, אז ער זאל דאס טוהן!

און ער איז געגאנגען ווייטער צום 'טרונק' און דער [אויבנדערמאנטער] 'הלום' - האט זיך אים ווייטער געחלומ'ט, כּמה פעמים און דער 'הלום' - האט אים זייער מבלבל געווען, אמאל האט מען אים געזאגט אין 'הלום': "אז [אויב] דו ווילסט אויף דיר 'רחמנות' האבן - זאלסטו אזוי טאן [דהיינו: ער זאל גיין אויף דעם 'יריד' וכו', פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]]!"

האט ער שוין געמוזט מקיים זיין דעם 'הלום'! און ער איז געגאנגען - און האט אוועקגעגעבן דאס 'איבריגע געלט' וואס ער האט נאך געהאט - האט ער עס אוועקגעגעבן אויף [אוועקגעלייגט ביי] דער 'ארבעריג' [אכסניא] וואו ער איז געשטאנען [אינגעשטאנען]! [ער האט דארט סתם אוועקגעלייגט זיין געלט ביי די אכסניא - נישט צוליב א חוב פאר די אכסניא. חיי-מוהר"ן סא].

לאמיר זיך פאר הערן

די עלווטע מעשה - דער בן מלך ופן שפחה שנתהלכו (2)

1. וואס האט דער אמת'ער בן המלך געטוהן ווען ער איז אמאל אליין געגאנגען שפאצירן?
 - אויסגעצוט זיינע געלט
 - ער האט זיך גע'טובל'ט אין א טייך וואסער
 - ער האט זיך צוגעלייגט
 2. וואס נאך האט זיך דארט געטוהן מיט אים?
 - ער האט אנגעהויבן האבן גרויס צער און חרטה אויף זיינע מעשים רעים
 - ער האט זיך נאכאמאל גענומען צום טרונק
 - ער האט דארט גערעדט מיט א חבר
 3. וואס האט ער זיך נאכדעם גע'חלוס'ט?
 - ווי ער ווערט קעניג איבער די וועלט
 - ער זאל גיין צו עפעס א יריד און אננעמען די ערשטע פארדינסט
 - אז דער אמת'ער בן השפחה האט חרטה אז ער האט אים פארשיקט
 4. וועמען האט ער באגעגנט ביים יריד?
 - דער אמת'ער בן השפחה
 - א קנעכט
 - א סוחר
 5. האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?
 - יא
 - נ"ן
 - א חלק
- א. וואס האט פארדראסן פאר'ן אמת'ער בן המלך?
 - ווייל דער אמת'ער בן השפחה איז דער קעניג
 - ווייל ער איז פארטריבן געווארן אימזיסט
 - ווייל זיין טאטע האט אים נישט געהאלפן
 - ב. וואס האט דער אמת'ער בן המלך געטאן נאכדעם?
 - ער האט אנגעהויבן צו לערניען תורה אין א באהאלטעניש
 - ער האט אנגעהויבן שפילן אויף כלי שיר
 - ער האט זיך גענומען צום טרונק
 - ג. וואס האט דער קעניג געטאן ווען ער האט געהערט מענטשן שמועסן אז די קינדער זענען פארביטן?
 - ער האט זיי געווארט אז ער וועט זיי פארשיקן
 - ער האט זיך זייער געשעמט
 - ער האט זיי געשטראפט און געפייניקט
 - ד. וואס האט דער קעניג דארט געטוהן?
 - ער האט זיך געטובל'ט אין טייך
 - ער האט געפאנגען חיות
 - ער האט חרטה געהאט אויף די עבירה אז ער האט פארטריבן דער אמת'ער בן המלך
 - ה. וואס האט דער קעניג געטוהן נאכדעם וואס ער איז אהיים?
 - ער האט זיך געפארעט אין זיינע זאכן און פארגעסן פון די חרטה
 - ער האט נישט אויפגעהערט טראכטן פון די חרטה
 - ער האט אן געכאפט די קעניגרייך מיט שטארקייט

איכר אפראכ

אויף וויפיל מענטשן דער ציילט דער רבי אין סיפורי מעשיות - ביז דא - אז זיי האבן זיך גע'חלוס'ט א חלוס?

תשובות אויף פאריגע וואך

אויף וועמען זאגט דער רבי אין די מעשה און ביי מעשה ט' און י' אז ער איז געווען א "בְּרִיהַ" ?
 במעשה ט': די סוחרים האבן גיזעהן אז ער איז א קלוגער יונג און א בְּרִיהַ. (דער חכם)
 במעשה י': ער איז גיזוען דער בְּרִיהַ צווישן זיי. ווארין ער איז שוין דארט גיזוען פון לאנג. (דער בן הבערגר)
 במעשה ז': און ער איז גיזוען איין גרוסקער בְּרִיהַ. (דער בן שפחה אמיתי)

קומענדיגע וואך וועט בעז"ה פארקומען צוויי גורלות

נָאָר אַיִן טראָפּעלע...

זאָס ראיִנס שפּילן

מטבעות. מען דארף אנפילן אסאך גרויסע פעסער פון אט די רפואה, און באגיסן דעם פרינץ מיט פולע שיקלען פון דעם, כאטש די אלע טייערע רפואות וועלן פארלוירן גיין - קען אבער זיין אז עס וועט זיך נאר אנזאפן די שמעק פון די רפואות אינעם קינד, אדער וועט אפשר דער בן מלך אריינעמען אין זיך עפעס א טראפעלע, און פון דעם איז מעגליך אז ער זאל ווערן געהיילט.

דער קעניג האט אנגענומען די עצה פונעם דאקטער, מען האט באלד אנגענאסן מיט דעם, דעם קראנקן פרינץ, און דורך דעם איז דער בן מלך אויסגעהיילט געווארן!

דער צדיק האָמט איז דער גרויסער געוואלדיגער דאקטער וואס ברענגט פאר אונז אידישע קינדער, זייער טייערע רפואות פארן נפש. דאס איז די הייליגע עצות און תורות וואס דער צדיק לערנט מיט אונז. אבער מיר זענען אזוי קראנק, אז וויפיל מיר הערן און באקומען די רפואות, גייט עס נישט אלעמאל אריין אין אונזער הארץ... דעריבער האט דער צדיק אונז באגאסן מיט אזוי פיל תורות, עצות, שיחות און מעשיות, טייערע הייליגע רפואות, אז אפשר מיט די צייט וועט די הייליגע שמעק זיך איינזאפן אין אונזערע הערצער, און מיר וועלן זוכה זיין צו ווערן אויסגעהיילט...

(ע"פ חיי מוהר"ן שצ"א)

דער הייליגער רבי האט אמאל דערציילט זייער א שיינע משל:

א בן מלך איז אמאל געווארן זייער קראנק, זיין טאטע דער קעניג האט אים געברענגט פיל דאקטורים זיי זאלן אים פראבירן אויסהיילן, אבער זיי האבן זיך אלע צוריקגעצויגן און נישט געגעבן קיין האפענונג ער זאל געהיילט ווערן. אין איינע פון די טעג איז אנגעקומען צום קעניגס פאלאץ א מוראדיגער גרויסער און קלוגער דאקטער. דער קעניג האט זיך איינגעבעטן ביי אים ער זאל אונטערזוכן דעם קינד, אפשר וועט ער אים קענען ראטעווען. דער גרויסער דאקטער האט געזאגט

פארן קעניג דעם קלארן אָמט: דער קינד איז זייער זייער אין א שווערן צושטאנד! עס איז זייער שווער אויסצוהיילן דעם פרינץ, כאטש עס איז נא דא עפעס א וועג וואס אפשר אפשר וועט אים קענען העלפן, אבער די וועג איז זייער שווער צו מאכן, דעריבער וויל ער עס בעסער נישט זאגן דעם קעניג.

דער קעניג האט זיך אבער אנגעהאלטן אין די קליין האפענונג און איינגעבעטן ביים דאקטער ער זאל אים נא אויסזאגן דער וועג. האט אים דער דאקטער געזאגט: וויסן זאלסטו, אז דיין קינד איז אזוי שטארק קראנק, אז ער קען שוין נישט אריינעמען קיין איין טראפ אין מויל פון א רפואה... מיט דעם אלעם איז דא עפעס א זעלטענע טייערע רפואה, וואס יעדע פלעשל דערפון קען קאסטן טויזנטער